

Вънтрешният дворове и външният замък
содържали сѣщо колоси, отъ които сѣди подиръти
сѣ срѣба си на външната страна на пиласитѣ и
то прѣдставяваха царѣтъ правѣ съ египетскитѣ
на озируса. Бравото да има статуи въ храма при-
надлежеше само на царѣтъ; обаче по нѣкога той по-
зволѣваше и на други да си турятъ малѣ статуи съ
надписи, че сѣ били положенѣ по милостивостта на царѣтъ.

Общи характерни черти на египетскитѣ храми.

„Първо да се каже, казва Маринетъ, да
не мислимъ египетскитѣ храми съ грѣцкитѣ храми, съ
християнската црква или съ мюсюлманската
дѣрвѣцѣ. Храма не е нѣщо същото сѣравотворитѣ се сѣди-
ритѣ дѣсе мѣстѣтъ заедно; въ тѣхъ не се извършва ни-
каковъ публиченъ культъ; даже не се допушта никой
другъ освѣтъ жреца и царѣтъ. Храма е единъ на-
мѣтникъ за благочестието на царѣтъ, който го е сѣра-
дилъ, да да заслужи благоволенieto на боговетѣ.“

Общиятѣ декорации, съ които сѣдѣ покрѣтитѣ сѣ-
читѣ на храмоветѣ, се обясняватъ само ако гледаме
на тѣхъ отъ тази точка на зрѣние. Египетскитѣ на
картинитѣ е на всѣкъде сѣща. Царѣтъ отъ една
страна, едно или повече божества отъ другата стра-
на; царѣтъ прѣдлага едно приношение на божеството
и иска отъ него нѣкакво благоволеніе; въ отговоръ си
божеството отстъпва исканиѣ му дарѣ. Въ деко-
рацията на храма, прогее, има само акта на обожа-
ването на царѣтъ, повторенъ въ всѣки форми. Така
храма не е друго нищо, освѣтъ искътоително личенъ на-
мѣтникъ на царѣтъ, които го е основалъ и украсилъ. Съ
това се обясняватъ още нѣколко цѣлѣтѣ картини на
сѣрафѣтъ, съ които сѣ украсени външнитѣ стѣнки на
нѣкои храми. —

Признателността и благочестието на ца-
рѣтъ къмъ боговетѣ се показваше още прѣзъ великопѣтисѣ
и бѣбѣтка на голѣмитѣ празници, които се повта-
рѣха много пѣти прѣзъ годината, и на които ценѣтъ